

Tre vänner

EN PERSISK FABEL FRÅN LÄNGESEDAN

Alice Svanstein

BERÄTTELSEN är en fri bearbetning av texter hämtade från Sagor ur "Anwār-i- Suhaili" / öfversättning från Persiskan af Erik Hermelin, 1929, ett verk som i sin tur bygger på texter ur klassikern Kalila och Dimna (Kalila wa-Dimna)
Läs mer på www.världslitteratur.se om verken och om Världsbibliotekets utgivning av persiska klassiker på svenska

ISBN-13 978-91-982845-3-9

Tre vänner : en persisk fabel från längesedan

SERIE. Persiska pärlor

UTGIVARE: Semafor Förlag i samarbete med

Världsbiblioteket, Stockholm 2016

TEXT OCH BEARBETNING: Alice Svanstein

GRAFISK FORM: Atti Brinkmann

ILLUSTRATIONER från arabiska handskrifter från 13-1700-talet, Kalila wa Dimna digitaliserade av Bibliothèque nationale de France (s 1,5), Metropolitan museum (s. 6) samt Bayrische Staatsbibliothek (s 8. cc by-nc-sa)

För användande och villkor gäller: CC BY-SA 2.5 SE

(se vidare www.creativecommons.se)

Creative Commonslicenser ger tillstånd med villkor:

Erkännande och Dela lika att:

Dela – kopiera och vidare distribuera materialet oavsett medium eller format

Bearbeta – remixa, transformera, och bygg vidare på materialet för alla ändamål, även kommersiellt.

Tre vänner

EN PERSISK FABEL FRÅN LÄNGESEDAN

Alice Svanstein

PERSISKA PÄRLOR / VÄRLDSBIBLIOTEKET

*Skilsmässans dag är slut; avslutad är en lång natt av
ensamhet;*

*Jag har läst mitt öde; Stjärn världens makt är över;
arbetet är färdigt.*

*Bjud in Hoppets Morgon, som gömmer sig i bönekammaren
bakom hemlighetens slöja,*

Kom fram, för den mörka nattens arbete är slutfört.

En sköldpadda, en råtta och en kråka satt i solen. De var uttråkade och pratade om allt som de skulle vilja ha. Plötsligt såg Sköldpaddan lite fundersam ut. Han kliade sig i näsan med ett grässtrå och sa: ”Min morfar brukade berätta en historia om en tjock och bortskämd katt. Varje dag blev katten matad med en stor bit kött, för ägaren älskade sin katt väldigt mycket. Men den här katten blev aldrig nöjd.

En dag när katten var ute på promenad gick den rakt på ett duvslag. Duvornas kuttrande och vackra stämmor fick det att vattnas i munnen på honom, och till slut kunde inte katten stå emot utan han kastade sig in i duvornas borg.

Men innan han hade hunnit röra någon grep vaktduvorna in. Utan minsta tvekan förde de bort inkräktaren och katten hängdes upp i svansen utanför duvornas dörr. Där fick han hänga som ett varnande exempel på vad som hände den som bröt sig in i duvornas hem.

Lite senare på dagen gick kattens ägare förbi och hörde att någon pep – då fick han se sin katt hängandes utanför duvslaget. Ägaren blev förskräckt. ”Oh, din glupska dumbom!”, sa han. ”Om du bara hade nöjt dig med den köttbit som du får varje dag, då hade du aldrig hamnat i den här knipan.” Men eftersom ägaren var en snäll man så hjälpte han sin katt att komma ner och efter det jagade katten aldrig duvor igen.

Sköldpaddan tystnade. Han tänkte på en gammal ramsa som hans morfar brukade säga och Sköldpaddan mumlade den tyst för sig själv:

*Att jaga efter makt och rikedom gör en människa olycklig;
Om man är klok så är det inte det man försöker nå.*

Råttan och Kråkan var också tysta, de funderade på vad Sköldpaddan hade sagt. Efter ett tag sa Kråkan: ”Kanske man i alla fall borde vara glad för att man har mat så att man klarar sig”.

”Och att man har ett hål att bo i, som håller hettan och kölden borta”, sa Råttan.

Sköldpaddan kliade sig lite i den andra näsborren och sa: ”Jag tror morfar menade att man inte behöver vara ledsen för det man inte har. Även om man skulle ha guld till att lasta hundra fartyg, så är man ändå inte rik om ens hjärta är tomt. Saker kan man tappa bort, men det man gömmer i hjärtat och huvudet det tar man alltid med sig.”

Sköldpaddan vickade på tårna och sa: ”Men det betyder ju inte att man ska ha det dåligt, vänner vill man ju hjälpa och se till att de har det bra.” Sköldpaddan puttade lite vänligt på Råttan så att Råttan nästan kasade ner i dammen.

”Du tänker fint”, sa Kråkan. ”De bästa vännerna är de som ser efter en. De som bryr sig om hur man mår och ser till att man har det bra. Sådana vänner som öppnar sin dörr och försöker hjälpa en när man är i nöd.”

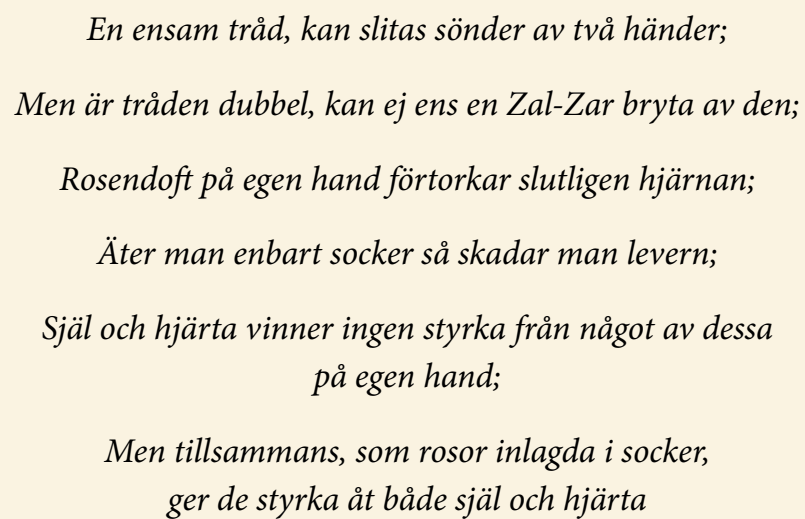

”Just en sån berättelse kan faktiskt jag”, sa Kråkan. ”Den handlar om en gammal man som blev väckt mitt i natten av att det knackade på hans dörr. Den gamla mannen förstod att det var hans vän som stod utanför, men han tyckte det var konstigt att vännen kom förbi så sent. Efter att ha tänkt efter ett tag ryckte mannen till sig en börs full av pengar och spände på sig sitt svärd. Sedan tog han med sig ett ljus och gick ner för att öppna dörren. När han kramat om sin vän sa han: Jag kunde bara tänka ut tre skäl till varför du skulle besöka mig så här sent. 1. Att det har hänt en olycka, och att du därför behöver guld; 2. Att en fiende vill döda dig, och att du behöver hjälp för att jaga iväg honom; 3. Att du känner dig ensam.

Men nu har jag ordnat för vad du än kan behöva, sa mannen. Är det pengar som du saknar, se här är en börs, full av guld. Behöver du hjälp i strid, se här är jag med mitt skarpa svärd. Och om du känner dig ensam, kom in i mitt hus, jag har ljus och en varm brasa brinnande, jag ska hålla dig sällskap.”

När Kråkan hade avslutat sin berättelse flög hon ner till Sköldpaddan och Råt-tan och skuffade in sig mellan dem båda. Så satt de där tysta tillsammans, inte alls lika uttråkade längre utan faktiskt rätt så nöjda med att bara sitta nära. Råt-tan tänkte på skepp som var lastade med guld, Sköldpaddan flätade mönster med grässtrån och Kråkan visslade på en ny melodi. Om man tittade på de tre vännerna så såg de rätt roliga ut. De var olika stora, olika långa och var bra på olika saker, men tillsammans blev de oslagbara och det var de alla överrens om.

*En ensam tråd, kan slitas sönder av två händer;
Men är tråden dubbel, kan ej ens en Zal-Zar bryta av den;
Rosendoft på egen hand förtorkar slutligen hjärnan;
Äter man enbart socker så skadar man levern;
Själ och hjärta vinner ingen styrka från något av dessa
på egen hand;
Men tillsammans, som rosor inlagda i socker,
ger de styrka åt både själ och hjärta*